

Een man die liever weg wil

Theater De lange nasleep van een korte mededeling door Via Rudolphi & Toneelschuur. Gez. 16/4 Toneelschuur Haarlem. T/m 22/5. Inl: www.toneelschuur.nl

Door ELISABETH HEIJKOOP

„Wat heb jij me te bieden?”

„Een vooruitzicht.”

„Ik weet 't niet, Jon. Ik heb al een vooruitzicht.”

Jon, Sjon, Johan en Louise vormen in het toneelstuk *De lange nasleep van een korte mededeling* een kleine gemeenschap. Hun levens worden bepaald door vanzelfsprekendheid. Als een van de mannen de gedachte uitspreekt „om eens ergens anders te gaan kijken”, wordt het wankel evenwicht verstoord.

Schrijfster Magne van den Berg won twee jaar geleden met het toneelstuk de laatste H.G. van der Vies-prijs. Het is een sobere tekst

met onderdrukt drama. Voor de personages zijn de gesprekken van groot belang. Ze zijn in die kleine gemeenschap op elkaar aangewezen en willen precies van elkaar weten wat ze doen en waarom, uit angst buitengesloten te worden.

Toch zijn de dialogen karig en compact, de figuren praten nooit met z'n allen, maar altijd twee aan twee. Ze praten vooral ook over elkaar, geruchten en vermoedens doen de ronde, en ze stoken: „Hij zegt dat hij je vriend niet is.” Eenvoudige uitspraken leiden tot misverstand: „Met je eigen auto kom je niet ver.” „Wie zegt dat ik ver wil?” „O, dus je blijft in de buurt?”

Van den Berg is spaarzaam met informatie; pas gaandeweg worden de verhoudingen duidelijk: twee stelletjes en een pispaaltje, dapper neergezet door René van 't Hof. Van 't Hof timet perfect elke stembuiging en grimas. Maar ook de anderen, José Kuijpers, Willem

de Wolf en Jaap ten Holt, laten mooi het onderdrukte drama doorschemeren.

Regisseur Joeri Vos benadrukt het geestige van de tekst met kleine dingen als stiltes en heen en weer lopen. Opvallend genoeg blijft de man die het idee had eens ergens anders te gaan kijken, bijna voortdurend op dezelfde plek staan. Verder is het een opkomen en afgaan van spelers. Na elke zin verlaten zij het toneel om een paar tellen later schoorvoetend weer op te komen, of het hoofd om de hoek van het decor te steken, een groot kruispunt, ontworpen door Ton Kas.

De seventies spencer van Van 't Hof heeft twee felgekleurde strepen, het colbert van De Wolf is uitbundig geruit. Het is symbolisch voor hun rechtlijnigheid, en voor de kruispunten die ze in hun leven tegenkomen, waarbij ze er stevast voor kiezen rechtdoor te gaan.